

TO **NENÍ**
MŮJ PROBLÉM

CIARA SMYTHOVÁ

COO
BOO

To není můj problém

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ciara Smythová
To není můj problém – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TO *NENÍ*
MŮJ PROBLÉM

CIARA SMYTHOVÁ

COO
BOO

*Darrenovi, za všechno.
Tuhle si už možná přečteš.*

1.

Začalo to Meabh Kowalskou, která dostala v dívčí šatně epický hysterický záchvat. Všichni znáte nějakou Meabh Kowalskou. Věřte mi. Takový ten intenzivní, přehnaně ambiciózní typ, co nemá jinýho koníčka než vyhrávat. Holku, co bude buď vládnout světu, nebo se stane superpadouchem odhodlaným ho zničit.

Nebo je to možná totéž.

Brečela. Ne, vlastně nebrečela. Kvílela a svíjela se na podlaze. Porcelánový tváře měla samý flek a tloukla pěstmi do země. Ponořila se do toho vážně naplno. Očividně si myslela, že je sama.

Ale to trochu předbíhám. Začalo to v tělocvičně asi tak o hodinu dřív. Naše třídní, která učí angličtinu i tělák (což je její skutečná láska, větší, než byl Shakespeare pro Emily Dickinsonovou), vždycky dělá ranní docházku v tělocvičně místo ve třídě a musíme přitom balancovat na takových těch velikánských míčích, místo abychom seděli na židlích. Nedokážu si představit, k čemu vlastně jsou. Obří vybíjená?

„– takže hodina paní McKeeverové bude v učebně 103, a ne 207. Jestli se chcete účastnit konkurzu na muzikál naplánovaný na příští pololetí, zapište se na seznam. Někde visí. Vždyť to znáte, prostě se zeptejte pana Smithe, ten to má obvykle na starosti –“

Houpala jsem zadkem ze strany na stranu a vlevo jsem pokaždý drcla do Holly. Popravdě jsem nedávala pozor. Myslela jsem na mámu, protože dneska ráno vypadala mimo. Asi bych jí měla napsat a ujistit se, jestli je všechno v pořádku.

„Poprosím Jill, aby si přečetla můj referát a řekla mi, co si o něm myslí,“ prohlásila Holly. „Jestli se teda dokáže odtrhnout od toho slizkýho neandertálce, co mu říká přítel.“

Obě jsme se ohlídky po Jill a Ronanovi, který byl asi tak dvě vteřiny od toho, aby jí strčil jazyk do ucha. Chodili spolu tři týdny. Neměla jsem ponětí, co na něm vidí. Holly taky ne, ačkoli mi vlastně nevadilo, že má Jill míň času na jedinou osobu, která mě má opravdu ráda. Jill mohla být s kdekým. Já měla jenom Holly.

Poskakovala jsem na míči, dokud mě slečna Devlinová nesjela jedním ze svých proslavených zamračených pohledů ve stylu už-mám-těch-tvých-šaskáren-plný-zuby. Tak jsem přestala a místo toho jsem vši silou zaťala prsty do gumy a sledovala, jak mi běhlají konečky.

Napadlo mě, jestli bych nedokázala napsat esemesku vevnitř v tašce. Prostrčila jsem ruku skrz rozepnutý zip a začala se v ní přehrabovat.

„Konečně, jak všichni víte – Aideen? Potřebujete pomoci něco najít?“

Slečna Devlinová byla sarkastická mrcha.

„Hledám mobil, akorát zrovna teď asi není vhodná doba ho vyndávat.“

Slyšela jsem, jak si Holly vedle mě odfrkla.

„To není, Aideen. Myslím, že to může ještě chvílku počkat. Stejně jako předehra, Ronane.“ Znechuceně zavrtěla hlavou a on se odvalil o pár centáků od Jill a našťavaně strčil ruce do kapes. „Jak jsem říkala, za tři týdny se budou konat volby do studentské rady, což bude pro všechny příležitost pocvičit se v demokratické zodpovědnosti. Děvčata, za vaše volební právo umíraly ženy, to nejmenší,

co můžete udělat, je využít ho. Chlapci, vy jste měli náskok – jestli to teď chcete vynechat, jak je libo.“

Pár kluků si vyměnilo namíchnuté pohledy.

„Slečno! Něco takovýho nemůžete říkat!“ ozval se Ronan. Slečna Devlinová se na něj zadívala a čekala, až jí to objasní.

„To je... To není fér.“

Se slečnou Devlinovou to podle všeho ani nehnulo.

„Doufám, že kandidáti do studentské rady budou oplývat daleko působivějšími řečnickými schopnostmi. Jen tak na okraj.“

Sledovala jsem, jak Ronan frustrovaně polyká námitku a šklebí se u toho. Jako by slečnu Devlinovou už pár let neznal.

„Každopádně, raději ještě jednou. Volby se budou konat na konci měsíce a zvolený kandidát bude předsedou rady po zbytek vašeho studia až do maturity, takže vybírejte moudře, prokristapána. Nijak netoužím vysedávat na schůzích s dutohlavcem, dožadujícím se volných pátků, jasně? To, že vám bude někdo tvrdit, že pro vás dokáže udělat něco líbivého, ještě neznamena, že to je alespoň vzdáleně možné. Pokud toho ve skutečnosti dosáhnout nemůže, bude vám ten člověk spíš k ničemu.“

Meabh Kowalská vystřelila ruku do vzduchu.

Holly se ke mně naklonila a zašeptala: „Hm, já teda fakt silně pochybuju, že někdo zemřel proto, aby si studenti na škole St. Louise mohli zvolit Meabh Kowalskou, aby ty dva roky lezla učitelům do zadku.“

Vyprskla jsem smíchy. Měla pravdu. Celý volby byly stejně jen formalita. Zaprvý, Meabh je dcerou ředitele, a zadruhé, nedokázala bych vám jmenovat ani jednoho předsedu rady za celou dobu, co jsem nastoupila na školu. Všem je to fuk. Většinou se o to hlásí jediný člověk. Je to práce navíc a člověk z toho nic nemá – snad až na pár vynechaných hodin, a ty stejně nemá cenu zmeškat, když i tak musíte vysedávat na schůzích a debatovat s učiteli.

„Ano, Meabh?“ ukázala na ni slečna Devlinová. Kupodivu neměla ten otrávený výraz jako většina učitelů, když ji vyvolávali.

Meabh se postavila.

„Chystá se pronést řeč,“ zasykla Holly. Úplně jsem cítila, jak zvedá oči v sloup, ani jsem se nemusela podívat.

„Jen bych ráda řekla pár slov.“

Ozvalo se hromadné zasténání.

„Sklapněte, všichni do posledního,“ vyštěkla slečna Devlinová. „Nebo budete až do začátku první hodiny dělat sklapovačky. Přesně tak, pak si můžete sednout vedle své momentální nehybnoucí lásky páchnoucí jako neumyté podpaží.“

Třída si kolektivně vzpomněla, že není radno vystavovat se hněvu slečny Devlinové, a tak jsme zmlkli, jako by zmáčkla vypínač. Byla jedním z učitelů, se kterými to bylo na pohodu, ale jakmile přetekl pohár její trpělivosti... no, nikdo nezkoušel, co se pak stane, ale její hrozby vždycky zahrnovaly nelidskou porci tělesný námahy.

Meabh se mírně zadržla, ale hned se sebrala.

„Budu letos kandidovat na předsedkyni studentské rady a ráda bych vás požádala o podporu a dala vám pár informací o podnětech, které doufám zrealizuji. V první řadě jde o zelenou iniciativu, což zahrnuje snížení šokujícího množství zbytečného odpadu, který tato škola produkuje. Také povedu kampaň za zavedení polštiny jako maturitního předmětu – jak všichni víte, pocházím z polsko-irské rodiny a v tomto městě je významné množství lidí hlásících se k polské komunitě, která zároveň tvoří 2,7 procenta národní populace. Zatřetí se budu snažit upozornit na problémy s podáváním přihlášek ke studiu, které zapříčinily znepokojivě homogenní studentský profil. Doufám, že zvážíte dát mi svůj hlas. Chci se věnovat problémům, na kterých studentům této školy opravdu záleží, a mé dveře budou vždy otevřené. Pokud máte nějaké otázky, jsem připravena na ně odpovědět.“

Tázavě se rozhlédla po tělocvičně, s netrpělivostí matky, která čeká, až si její batole zaváže boty. Slečna Devlinová sice nařídila,

ať jsme zticha, ale nedokázala lidi přimět naslouchat. Sledovala jsem Meabhin pohled a zaregistrovala, jak si lidi koušou nehty a pohrávají si s vlasy. Zamračila se. Ze všech sil se snažila vypadat klidně a vyrovnaně. Bylo to docela působivý, zvláště když jsem s naprostou jistotou věděla, že kdyby to jen trochu šlo, k poslušnosti by nás prostě dokopala.

„Velmi obdivuhodné a ambiciózní, a nijak kurevsky absurdní nápady. Děkuju vám.“ Sprostárna slečny Devlinové si hned získala pozornost třídy. Sem tam se ozvalo zahihňání. Meabh si kecla na míč, ale viditelně skřípala zuby. Vytáhla si zápisník a něco do něj zuřivě čmárala, zatímco nás slečna Devlinová propouštěla.

„Uvidíme se při druhé hodině. Helmy a holenní chrániče. Žádné výmluvy.“

Při poslední větě se zadívala na mě. Ukázala jsem na sebe prstem a tázavě se rozhlídla, jako by snad mohla mluvit o někom jiném. Slečna Devlinová zvedla oči v sloup. Popadla jsem Holly za loket a nasměrovala ji k východu z tělocvičny. Br. Zima.

„Slyšelas královnu Meabh?“ zeptala se, když jsme šly přes hřiště do hlavní budovy. Pak se po ní začala pitvořit schválně vysokým hlasem: „*Chci se věnovat problémům, na kterých studentům této školy opravdu záleží.*“ Teda, kdyby se chtěla věnovat problémům, který studenti fakt mají, začala by tisknout falešný občanky nebo nám všem sehnala lístky na Electric Picnic.“

„To je nápad,“ souhlasila jsem. „A místo letáků a placek by měla rozdávat taháky na písemky a pytlíky s trávou.“

Zkontrolovala jsem mobil, jestli se neozvala máma. Ani čárka. Přitiskla jsem si prsty těsně pod uši, kde se sbíralo všechno to napětí, a nahmatala bolestivý uzel. Kdo by kdy řekl, že se vám může zauzlovat čelist?

Holly mě vzala za ruku a stiskla ji. Podívala se na mě s jiskrou ve velkých modrých očích.

„Podržíš mi místo na zeměpisu?“ poprosila mě. „Koukám, že Jill unikla z Ronanových spárů.“

„Posledně, když jsem ti držela místo, sedla sis s Jennifer Murphyovou a já jsem tam zůstala trčet sama.“

Letos jsme měly víc společných hodin, ale zatím to neznamenal o moc víc společně stráveného času, než když jsme loni měly skoro všechny předměty jinak.

„Ta s náma na zemák nechodí,“ nafoukla se.

O to vůbec nešlo. Ale stejně to bylo jedno. Nemusela jsem jí držet místo. Vedle mě si nikdo nikdy nesedl.

„Díky, díky, díky,“ opakovala a líbala mi ruku. Na chvíli jsem ucítila záchvěv vzrušení a pak povědomou otupělost, když jsem ji sledovala, jak utíká pryč a culík dokonalých vlnitých rudých vlasů jí nadskakuje do rytmu.

Vzala jsem mobil a napsala mámě.

AIDEEN

Jsi v poho?

Samozřejmě, že to Holly stihla na zeměpis jen tak tak, a když všly do třídy, pořád ještě s Jill mlely o jejím referátu a sedly si vpředu vedle sebe. Pod lavicí mi napsala textovku, že nechtěla dělat vlny a jen tak odejít by bylo hrubé. Což se dalo pochopit.

Od mámy jsem žádnou odpověď nedostala.

Měli jsme si přečíst pasáž o tektonických deskách a odpovědět na otázky. Začalo mi z toho hučet v hlavě. Vymýšlela jsem všechno možné, co by máma mohla asi tak dělat, a ten seznam byl o dost delší než seznam toho, co jsem doufala, že nedělá. Což statisticky vzato znamenalo vyšší pravděpodobnost, že dělá něco z toho, co je v pořádku. Odepíše mi, až bude mít přestávku.

Jenže i se svou omezenou znalostí statistiky víš, že tak to nefunguje.

Ignorovala jsem to. Ten ďábelský hlas. Celou hodinu jsem si nechala mobil zastrčený za páskem, abych cítila vibrace, až odpoví.

Máma nenapsala.

A všechny odpovědi jsem měla špatně.

2.

O hodinu později jsem se opět střetla se slečnou Devlinovou. Tentokrát s kusem papíru v ruce. Ona držela obří dřevěný klacek. Tak dobře, odborný termín je camán a používá se k hraní camogie. Pro ty z vás, kdo si stejně jako já myslí, že sporty jsou jen klacky a/nebo míče, je to prostě další hra s klackem a míčem. Pro slečnu Devlinovou a její dívčí tým je to otázka života a smrti.

„Ani to nebudu číst,“ řekla. Slečna Devlinová byla malá, statná běloška, která netolerovala nesmysly, což jsem úspěšně ignorovala.

„Dobře,“ pokrčila jsem rameny a strčila ho do kapsy.

„Dneska hrajete,“ prohlásila. Z jejího hlasu bylo jasně znát „tohle je rozkaz, ne žádost.“

„Ne, mám omluvenku,“ odpověděla jsem vesele, znovu ji vytáhla a uhladila.

Slečna Devlinová zavřela oči a velice zhluboka se nadechla. Volnou rukou mi papír vytrhla. „Prosím, omluvte dnes Aideen Clearyovou z tělesné výchovy. Má dýmějový mor.“

Zakašlala jsem.

„Vy nemáte dýmějový mor.“

„Ale mám.“

„Můžu zavolat vaší matce.“

„To můžete.“

Tímhle mi vyhrožovala od září už snad třináctkrát. Zatím to ovšem neudělala. Měla jsem podezření, že ji náš loňský třídní varoval, že to nemá cenu, protože mámě by to bylo jedno. Ve skutečnosti by mi nejspíš za flákání těláku ukousla hlavu, ale to už jsem dávno vyřešila. Naneštěstí mám ze slečny Devlinové fakt špatný pocit. Podle mě si dřív nebo později nebude schopná pomoci, aby se do toho nezačala montovat.

Zbytek třídy se převlékl do cvičebních úborů a blbnul na hřišti, i když to bylo uprostřed zimy. Koutkem oka jsem si všimla, jak se Holly protahuje, až se jí povytáhlo tričko a odhalilo pár centimetrů holé kůže. Holly byla jednou z těch holek, co braly camogie smrtelně vážně.

Slečna Devlinová na mě přimhouřila oči a rozhodila rukama. „Jak chcete. Tak alespoň dělejte něco produktivního. Nesplnila jste poslední dva úkoly z angličtiny a jeden máte odevzdat v pátek. Říkala jsem vám, že příště už budete po škole.“

„Páni, drbete o mně s angličtinářkou. Myslela bych si, že to bude pod vaši úroveň.“

Slečna Devlinová zrudla jako sopka na pokraji výbuchu. „Já jsem vaše angličtinářka, trdlo.“

„No jasně. Říkala jsem si, že mi připadáte povědomá.“

Povzdechla si a chvíli si mnula spánky.

„Je doma všechno v pořádku, Aideen? Máte nějaký důvod, proč neodevzdáváte úkoly?“

Začaly se mi ježit chloupky.

„Všechno je v pohodě.“

„Těžko vám můžu nějak pomoci, když se mnou nemluvíte. Nesnažím se vás prudit. Chci vás vidět dělat něco, co vás baví. Cokoli. Abyste měla v něčem oporu.“

„Snažíte se mě přimět hrát camogie, abych si vyřešila nějaký imaginární problém? Jenže já žádný nemám. Teda až na ty moje dýměje.“

„Vaše co?“

„Dýměje. Mám dýmějový mor. Celé tělo mám pokryté dýmějemi. Teda pod oblečením, samozřejmě.“

„Alespoň byste si o těch nemocech mohla něco přečíst, víte, místo abyste si prostě jednu vybrala.“

„To zní jako domácí úkol.“

Slečna Devlinová zavrtěla hlavou, ale to už jsem k ní byla zády a prchala směrem k tělocvičně. Neviděla jsem ji, ale moc dobře jsem věděla, že to dělá. Přímo jsem to rezignované vrtění hlavou cítila.

Vzala jsem to rovnou ke svému oblíbenému místu. Nad vstupní halou bylo cosi jako galerie; byl tam skvělý signál a mně se loni povedlo vytáhnout z učitelky na supl přístupové heslo k jejich wifině, když se jí nedařilo dostat do systému. Během těláku jsem tam ráda vysedávala a v pohodlíčku koukala na Netflix.

Ještě předtím jsem zkusila zavolat mámě. Nezvedla to. Měla by být v práci. Pracuje v kadeřnictví, kde otvírají kolem desáté. Takže to je v pořádku. Prostě má ztlumený telefon, nic víc. Zrovna když jsem našla něco, na co by se mohlo dát dívat, začalo se mi chtít na záchod. S povzdechem jsem si představila, jak se budu muset štrachat zase po všech těch schodech dolů. Většinu věcí jsem si nechala na galerii, stejně jsem neměla nic, co by stálo za to ukrást, ale mobil jsem si strčila do kapsy. Ten za to sice taky nestál, ale i tak by mě našvalo, kdyby mi ho nějaký darmošlap štípl.

Jak jsem se blížila k záchodům u šaten, do uší mi dolehlo vážně nelidský kvílení. Rozléhalo se chodbou a odráželo od stěn, a čím víc jsem se blížila, tím bylo hlasitější. Pokřižovala jsem se. A bylo to tu. Někáký duch nebo démon. Naši školu představili z bývalýho kláštera, a třebaže byla hala s tělocvičnou v nový budově, rozhodně stála na starobylý půdě. Ačkoli, technicky vzato, nebyla všechna půda stará? Nejpravděpodobnější scénár byl, že tu straší nějaký duch holky, která zemřela v průběhu agresivního

exorcismu. Pravděpodobně proto, že měla nepřírozený city (homosexuální) nebo znepokojivý myšlenky (názor) nebo byla posedlá Satanem (nadržená?).

Dost mě zklamalo, když se ukázalo, že to je normální, živoucí pubertačka, která je fakt v pořádných sračkách.

No dobře, to je asi trochu zavádějící, vzhledem k tomu, že se to odehrávalo na záchodech, ale myslela jsem tím hysterický záchvat. Všechn ten nářek a kvílení nebyly ani tak zajímavý, dokud jsem si neuvědomila, o koho jde. Meabh Kowalská. Chvilí jsem ji sledovala, stejně zvědavě, jako bych se dívala na vzácný záběry divokýho zvířete v jeho přirozeným prostředí.

Zde vidíme samičku perfekcionis maximus během rituálního tance, typického pro její druh. Vidíte, jak mává rukama? Brzy si začne obřadně rvát vlasy.

Musela si mě uprostřed toho vyvádění všimnout, protože najednou ztuhla jako špalek. Pomalu otočila hlavu a podívala se přímo na mě. Modré oči měla celý rudý a oteklý. Ve chvíli její slabosti mě napadlo, jak jí asi teď musím připadat. S pořádnou dávkou velkorysosti jsem si představila svoje nespoutaný hnědý kudrny jako nádherný vlny a pobavený oči jako jiskřivý modrý tůně.

Přiškrčeně zasténala. „To jsi ty.“

„Jo.“ Široce jsem se zazubila a zhoupala se na patách. Tohle byl nejlepší den mého života.

Vždycky jsem snila o dvou věcech. Jedna byla přistihnout své nepřátele ve chvíli, kdy budu mít navrch, oni budou v trapný situaci a já se budu moct chovat chladně a rezervovaně. Ta druhá byla dosáhnout v životě něčeho úžasného, vrátit se na školní sraz a všem v tom vymáchat čumák. Třeba naprogramovat apku, kterou bude používat celej svět, a já se přivalím na sraz a všichni budou říkat: „Čau, Aideen, to je fajn tě po všech těch letech vidět. Jsi na Drboklepně?“ A já pokrčím rameny, jako by mi to bylo fuk. „Já jsem ji vymyslela,“ prohlásím. Všichni si budou myslet, jaká jsem třída, a já odvětim: „Znáte se s mojí ženou, Kristen Stewartovou?“

Večer letíme soukromým tryskáčem na Maui, kde spolu budeme spát od rána do večera a kousat se přitom do rtů. Šukity pá, nýmandi. “

Asi chápete, že tohle byl jenom první nástřel scénáře. A chvíli jsem se obávala, že už to lepší nebude. Možná už to půjde jenom z kopce, pokud nějak nepřijdu na to, co má Drboklepna dělat, a nenaučím se programovat. Což nebylo moc pravděpodobný, protože když jsme měli na ekonomii vytvářet v Excelu rozpočty, byla jsem pěkně v háji. Nedokázala jsem ani to, aby se mi řádky a sloupce v tabulce samy sčítaly. Jen mi tam všude vy-skakoval tenhle symbol: Σ .

A nazvat Meabh Kowalskou mým nepřitelem bylo taky trochu přehnaný. Znělo to, jako bych vedla s lidma nějaký epický boje a spřádali jsme komplikovaný plány, jak se navzájem zabít, zatímco šlo spíš o mnohem přizemnější věci. Celý život jsme ve stejný třídě a „nevycházíme spolu“, učitelsky řečeno. Rozhodně jde o zdvořilý způsob, jak to vyjádřit. Stejně jako ty samolepky se slony a nápísem „Snaha se cení“ v domácích úkolech, co měly jen slušně říct, že jsem tupá, zatímco všichni ostatní dostávali „Vynikající“ orly nebo „Výborné“ gorily. Po pár letech už nezáleželo na tom, proč se nemáme navzájem rády, prostě to tak bylo. Nemůžu říct, že bych si pamatovala každou prkotinu, kdy mě přiměla cítit se méněcennější, než to kdy dokázaly všechny ty nejapné sloní nálepky (sečteno a podtrženo).

Ale vraťme se třeba do listopadu 2013. Bylo jedenáct dopoledne a přšelo. Nic strašnýho, ale neustále poprchávalo, víte? Měly jsme udělat jeden školní projekt, diorama výjevu z knížky v krabici od bot. A já jsem tu knížku vážně četla. Fakt se mi to líbilo a pro změnu jsem se na ten úkol těšila. Rozdělily jsme si práci napůl. Meabh měla vyrobit sedadla do hlediště a všechny ty maličkatý diváky a já jsem měla udělat pozadí jako jeviště. V neděli večer jsem dorazila se svou krabicí od bot k ní domů. Ze všech sil jsem se snažila namalovat to jeviště pěkně a z katalogu s nábytkem jsem vystříhla fotku rudých závěsů a přilepila je po

stranách jako oponu. Myslela jsem, že je to vážně chytrý. No a Meabh stačil jediný pohled na moje dílo, aby se zatvářila jako zpráskaný pes.

„Co. To. Je?“ zavřískla, popadla moji krabici a štítivě ji držela špičkama prstů, jako by ji mohla moje průměrnost nakazit.

Měla jsem jí říct, ať se sebere, že je to jenom školní projekt, ale tehdy jsem byla ještě pěkně stydlivá, takže jsem jen sklopila oči a ztěžka polkla.

„Myslíš si, že tohle...“ ukázala na stovku titěrných, dokonale zkonstruovaných dřevěných křesílek s opravdovým rudým sametovým čalouněním, „... bude ladit s tímhle?“ Vypadala málem bez sebe a zoufale mi mávala krabicí před nosem. „Tady to jsou viktoriánské repliky v poměru 1:24, a tohle má jen dvě fotky závěsů, přilepené izolepou. Dokonce sis na to nevzala ani lepidlo.“

Jenže my jsme lepidlo neměli. Kvůli prťavému zbytečku lepicí pásky jsem musela prohledat všechny zásuvky plný harampádí. Když jsem ji konečně našla, hrozně se mi ulevilo, protože mi bylo jasný, že máma kvůli tomuhle v žádném případě nepůjde koupit novou.

Během všech těch let jsem na tuhle chvíli často myslela. Ta vzpomínka, nebo jí podobné, mi naskakuje v hlavě, když se pokouším usnout. Moc dobře vím, že Meabh se tehdy chovala jako kráva, ale stejně mě vždycky znovu polije stud. Je jako spící zvíře, který žije v mém žaludku a jednou za čas se probudí, vydrápe se hrdlem nahoru a začne mě dusit.

A jak jsem se teď dívala na Meabhiny rudý oči a flekatý tváře, vzpomněla jsem si po všech těch letech z toho dne na něco jinýho. Na to, jak si Meabh zařala všech deset prstů do lebky tak silně, až se zdálo, že si ji snad prorazí. Vzpomněla jsem si, jak do pokoje přišel její táta a Meabh sebou trhla, když jí vzal krabici z rukou.

„My neječíme, Meabh,“ pronesl a ona se omluvila. Pan Kowalski mi nařídil, abych zavolala mámě, ať mě přijede vyzvednout, protože Meabh musí dělat úkoly. Nebyl ten typ, co by se vztekal nebo křičel, a díky tomu mi tehdy připadal ještě děsivější. Nevěděla jsem, jak si s jeho tichým nesouhlasem poradit. Nechtěla jsem přiznat, že nemám telefon. Nebo že nevlastníme auto a máma mi řekla, ať jedu autobusem. A nechtěla jsem říct ani to, že mi stejně nedala dost peněz na jízdenku, takže jsem šla domů prostě pěšky. Máma tam nebyla a já neměla klíč od bytu, a tak jsem seděla na chodbě na schodišti, dokud se nevrátila domů. Nekoordinovaně mě objala, vtiskla mi na čelo uslintaný polibek a z jejího dechu mi začaly slzet oči.

Když jsme přišly v pondělí do školy, Meabh tu krabici úplně předělala. Byla v ní opravdová titěrná opona a šňůrka, kterou jste ji mohli zatahovat a roztahovat. Učitelka se nad tím přirozeně celá rozplývala a Meabh ani necekla, že jsem nic z toho nedělala já. Stejně to věděla. Obě jsme dostaly jedničku a já jsem konečně dostala tu stupidní samolepku s orlem. Sloupkla jsem ji ze sešitu a nalepila si ji do penálu. Nechtěla jsem ji mít na očích, ale ani jsem ji nechtěla vyhodit.

Nezlobila jsem se. Meabh je taková, jaká je. Hektická osina v zadku. Neměla jsem ji ráda, s těmi jejími proslovy a tím, jaká byla neúnavná šprtka, ale Holly, ta ji *nenáviděla*. Pořád spolu soupeřily. Když nám bylo šest, Meabh jí před závody v gymnastice podrazila nohy a Holly si zvrtila kotník. Byla přesvědčená, že jí to provedla schválně, jako to tenkrát udělali Tonye Hardingovy. No nevím, protože podle mě by ji Meabh nechtěla porazit kontumačně. Chtěla by vyhrát proto, že bude lepší než ona. A pak by jí vymáchala čumák v tom, že se snažila ze všech sil, a stejně to projela. Loni pořádala Meabh po zkouškách večírek a táta ji přiměl pozvat celou třídu, třebaže se s nikým vlastně doopravdy nekamarádila. Myslím, že celá ta párty byl v podstatě jeho nápad. A tak Holly naschvál pozvala v ten samý večer bandu holek do

hotelu na diskotéku pro náctiletý a její máma nám všem zaplatila vstupný. Nijak nepomáhalo ani to, že Meabh zvolili místo Holly tříkrát po sobě kapitánkou camogie týmu.

„Musí to být pro tebe pěkně zahanbující,“ prohodila jsem. „Myslela jsem, že už tě ty hysteráky dávno pustily, ale očividně jsi je přestala jenom převádět veřejně.“

„Tohle je školní šatna. Technicky vzato je to veřejné místo,“ odpověděla a sedla si na zemi do tureckýho sedu.

„Miluju, jak se radši nimráš ve formalitách, než abys popřela, že máš ještě v šestnácti obří záchvaty řevu.“

„To teď těžko můžu popřít.“

„Pravda. Ale připravuješ mě o zábavu. Chci se vyhřívat ve tvým ponížení.“

Místo aby odsekla, jen tam seděla a po tváři se jí koulela osamělá slza. Nemohla jsem si pomoc, ale bylo mi jí trochu líto. Dívala jsem se, jak jí ta smutná slzička stéká dolů, když vtom –

„Ty jsi –?“ užasla jsem.

„Co?“ zatvářila se zmateně.

„Tys... olízla sis vlastní slzu. Stekla ti k puse a tys vystrčila jazyk a olízla ji.“

Pokrčila ramený. „Je to slané.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Uf, to nedává smysl. *Je to slané* nevyvětluje požívání tekutiny, pocházející z tvých očních důlků. Na světě je spousta slaných věcí, ale nechodíš kolem a neolizuješ je.“

„Jako co?“

Ždíkala jsem mozek, abych na něco přišla.

„Hm... POSYPOVÁ SŮL na silnice,“ vykřikla jsem triumfálně. „Písek.“

„Zpocené podpaží,“ ona na to.

„Penis.“

„Ale bože, Aideen. Fuj.“ Zasténala a nakrčila nos. Ale zasmála se a já jsem zapomněla, že bych se měla vyžívat v její bolesti.

To mě přivedlo k jednomu z dalších důvodů, proč mi jde Meabh na nervy. I když to není technicky vzato její vina. V prvním roce na střední mi všichni nadávali do leseb, protože jsem se pořád tahala jenom s Holly. Jenže ta měla spoustu dalších přátel ze všech svých klubů a spolků, takže nevypadala tak blbě, zatímco já ne. Jejich společnost mi vlastně nikdy nebyla nijak zvlášť příjemná. V mém životě existovaly věci, o kterých věděla jenom Holly, a já chtěla, aby to tak zůstalo. Ale to znamenalo, že bylo vážně těžký najít si jakoukoli cestu k někomu jinýmu. Vždycky jsem měla pocit, že lžu. Každopádně jsem řekla jedny holce, o který jsem si tehdy *myslela*, že je moje kamarádka, že možná *jsem* lesba, a ona to vykecala úplně všem. Samozřejmě, že se našlo pár lidí, co mi to dávali celou věčnost fakt sežrat.

Teda dokud všichni o několik let později najednou nezačali být super otevření a pár holek řeklo, že jsou bi, a Meabh prohlásila, že je taky lesba, a ty stejný lidi, co se mi vysmívali, se začali chovat, jako by se to nikdy nestalo. Třebaže totiž Meabh nebyla zrovna Miss Sympatie, nikdo se jí kvůli tomu neposmíval, protože být homofobní už najednou nebylo přijatelný. Což je *samo-zřejmě* skvělý. Jen to nebylo skvělý v pravý čas pro mě. Nezdálo se fér, že to měly Meabh, Orla a Katia tak snadný; mě otravovali na každým rohu, zatímco ony pak byly ty statečný a všichni se začali chovat, jako by naše škola byla takováhle duhová utopie odjakživa.

„Mimochodem, hodláš mi říct, kvůli čemu vlastně bulíš? Dostalas z něčeho dvojku?“ utahovala jsem si z ní.

Meabh našpulila rty. „Já to prohraju.“

„Co, ty volby? Bylas místopředsedkyně. Jsi jasná vítězka. Kromě toho nikdo jiný ani nekandiduje.“

„*Zatím*. Nějaký idiot se určitě najde. A já toho mám tolik. Musím napsat nespočet prohlášení a slíbila jsem, co všechno udělám, jenže nevím, kde začít, a prostě se na nic nezmůžu.“

Po tvářích se jí valily potoky slz. Ztracený případ.

„Jsou to jen hloupý volby. Nepotřebuješ žádný prohlášení nebo iniciativy. Nikomu na tom nesejde. Každýmu je to úplně fuk. A co, jestli prohraješ? Už tak toho máš spoustu, to vážně potřebuješ ještě tohle?“ Kromě toho, že byla kapitánkou týmu camogie, měla Meabh vždycky plný ruce práce. Věčně pořádala nějaký sbírky nebo sepisovala petice nebo se pouštěla do nějaký soutěže. Neminul jediný týden, aniž by u učitelů lobbovala za nějakou změnu. Ten minulý otravovala starýho školníka tak dlouho, dokud nesouhlasil, že v budoucnu bude objednávat jen úsporný žárovky.

„To nepochopíš,“ řekla. Ne nějak zle, jako že bych to vážně nepochopila, protože jsem tulpas, ačkoli je to pravda, ale spíš tak, jako by si opravdu přála, abych to pochopila.

„Já nechápu většinu věcí,“ odpověděla jsem. „Ale proč bys mi stejně neřekla, jaký to je, být taková vševědoucí šprtka?“

Meabh musela být po tom záchvatu nejspíš dezorientovaná, protože mi začala odpovídat. Mně. Holce, která vystříhla oponu z katalogu, místo aby ji od základu ušila. Páni, tady někomu spadl hřebínek.

„Už jsem říkala, že nemůžu selhat. Prostě nemůžu.“

Vypadala fakt sklíčeně a já jsem to *fakt* nechápala. Sáhla jsem hluboko do své zásobárny soucitu a našla akorát scvrklou rozinku. Meabh měla doslova všechno. Byla zatraceně chytrá a jejich dům měl dva obýváky, prokristapána. Přesto jsem se snažila ze všech sil.

„Podívej,“ řekla jsem věcně. „Já selžu skoro pokaždý. Přisáhám, že se vlastně nic nestane. Nezabije tě to.“

„Toho se právě bojím.“

„Ty se bojíš, že tě to *nezabije*?“ Ta holka se prostě nedala utěšit. „Tak víš co? Jestli prohraješ, dorazím tě sama. Co ty na to?“

Vstala a ve tváři měla až děsivě vážný výraz. Přesně takový, který podle mýho mají sériovní vrazi, než vám useknou hlavu a narazí si ji jako klobouk. Začala jsem couvat, ale nenechala mi

ani centimetr navíc. Tak to dopadá, když chcete udělat dobrý skutek. Umřete v dívčí šatně rukou nepřičetný snaživý šprtky.

„Víš, co se stane, když to nedám? Co se tím naučím?“

Pořád se přibližovala a já jsem stále ustupovala, dokud jsem nestála zády ke zdi, vlhký vysráženou párou ze sprch. Její šílený výraz zvýrazňovala řasenka, rozteklá spolu se slzami až někam k bradě. Zasmála bych se, ale byla jsem si celkem jistá, že si vysadí čelist a schlamstne mě do temné propasti svého žaludku, jestli to udělám.

„Naučím se, že selhání není konec světa.“

Otevřela jsem pusy, abych pípla, že by to nemusela být zas tak hrozná lekce, protože dřív nebo později by se to naučit měla. Mohlo by to utnout ty hysteráky. Jenže Meabh mi připlácla ruku na pusy.

„A pak už to možná nebude jako dřív. Nebudu dělat úkoly tak poutivě. Začnu si říkat: Meabh, dej si oddech. Zklidni trochu hormon.“

Zasmála jsem se jí do dlaně a pomyslela si, že poslední dobou vážně jede jak na adrenalinový vlně. Pokračovala dál a moje hihňání ignorovala.

„Začnu si říkat, to nejhorší už se stalo a přežila jsem to. Pro-marnila jsem roky svého života jako perfekcionistka.“

S její rukou na puse jsem přikývla, že *ano*. Záměrně pomalu zavrtěla hlavou, že *ne*.

„Stane se to nenápadně. Strávím přípravou svého *comhrá* jen dvě hodiny místo tří a Múinteoir Nic Gabhann si toho ani nevšimne, protože jsem v irské konverzaci už tak skvělá.“

Trochu přitom pohnula rukou, takže mi zakryla nosní dírky. Snažila jsem se jí naznačit, že mi brání v dýchání a že to potřebuju k životu, ale tiskla mě tak silně, že mi nezbylo nic jiného, než jí olíznout dlaň. Zašklebila se, strhla ruku pryč a otřela si ji o sukni.

„Fuj, neolizuj mi ruku,“ ohradila se, a prolomila tak napětí.

„Co kdyby na ní byly slzy?“

Ani se neusmála. Místo toho pokračovala ve své podivné tirádě.

„Samolibost povede jen k dalším selháním. Začnu si myslet, že je v pořádku trochu polevit. Vždyť jsem sotva v přechodovém ročníku, budu si říkat. To se ani nepočítá. A pak to bude: je to teprve druhák, maturita bude až za rok. Vždyť je to jenom škola. Je to jenom dvojka. Sakra, proč si trochu neulevit a nezapsat si jenom základní matiku? Vždyť *nepotřebuju* dostat všech šest set dvacet pět kreditů.“

Nemyslela jsem si, že někdo potřebuje dostat plný počet kreditů. Ale Meabh byla přesně ten člověk, který by si nejspíš nechal vytesat prospěch z maturitního vysvědčení na náhrobní kámen, takže jsem chápala, proč po tom touží. Zničehonic o pár kroků ucouvla.

„A možná, až se vykašlu na pokročilou matematiku, napadne mě, že mám konečně čas jít na tu párty.“

Žádná párty nebyla.

„Někdo mi tam nabídne crack. A já si pomyslím: Hej, jasně, musím sice udělat to cvičení z biologie, ale ráno je taky den.“

„Mám pocit, jako bys něco přskočila. Kdo z našich známých nosí na párty crack?“

„Četla jsem *My děti ze stanice ZOO!*“ prohlásila. Jako by to něco znamenalo. „Jakmile si jednou šňupneš speedu, není cesty zpátky.“

Zavrtěla jsem hlavou, když mi došlo, že Meabh považuje crack a speed za to samý a že taky nemá ponětí, jak se co bere.

„Po letech tě napadne, co se stalo s tou holkou ze školy? Kdysi se zdálo, že to někam dotáhne. A pak jednoho dne mineš trosku, válející se ve škarpe, v ruce vraženou jehlu a ve tváři skelný výraz. Pomyslíš si, to je ale smutné. Zajímalo by mě, co se jí stalo. Je tak mladá. Nejspíš ve stejném věku jako já.“

Hlas se jí vytratil a v očích měla najednou vzdálený pohled.

„Jsi to ty?“ zeptala jsem se.

Podrážděně si povzdechla. „Jo, *samozřejmě* jsem to já. Byla by to nesmyslná pointa, kdyby to byl někdo jiný, a já jsem mezitím hledala nový obnovitelný zdroj energie nebo ukončovala globální kapitalismus.“

Chvilku jsem přemýšlela.

„Je v tom pár děr,“ upozornila jsem ji. „Zaprvé: garantuju ti, že si za pár let nebudu lámat hlavu tím, co děláš.“

Budu mít plné ruce práce se svou ženou Kristen Stewartovou v posteli za prachy z Drboklepny™.

„Zadruhé: očividně ani nevíš, *jak* si šlehnout speed, a i kdyby jo, věř mi, vy ze střední třídy skončíte na nějaký snobský odvykáčce, ne ve škarpe. A zatřetí: umřeš na srdeční selhání způsobený stresem dávno předtím, než se cokoli z toho stane, takže si s tím vůbec nemusíš dělat starosti.“

Chvilí na mě jen zírala, až jsem si myslela, že přemýšlí o mých velmi rozumných argumentech.

Pak jí znovu vytryskly slzy. Bylo jich tolik, že už by je nedokázala slíznout ani náhodou.

„FAJN,“ zařvala jsem, abych přehlušila ten nervy drásající vzlykot. „JÁ TI POMŮŽU!“

Přestala s tím hysterickým divadýlkem a sjela mě pohledem od hlavy k patě. „Jak?“

„No,“ zamyslela jsem se. „Co teda potřebuješ?“

A takhle to začalo.

3.

„Čas,“ vyhrkla Meabh zoufale. „Potřebuju víc času. Zaplnila jsem si rozvrh do poslední minuty.“ Ukázala na nějaký papíry, rozházený po celé místnosti, jako by jimi mrskla o zem. „Prostě to všechno nezvládnou, pokud se nevzdám spánku. A to už jsem kdysi zkusila. *Nedopadlo* to dobře.“ Ve tváři se jí objevil pochmurný výraz. V duchu mi naskočila představa, jak rázuje po pokoji a vlasy jí trčí do všech stran. Zdi jsou doslova popsané křížem krážem a slova propojují tenké červené linky. Vypadalo to úplně realisticky.

„Dobře, ty pošuku. Dej sem ten rozvrh. Vsadím se, že se z něj dá něco vyškrtnout.“

Meabh s nadlidským úsilím posbírala ze země jednotlivý papíry a podala mi je. Ty, který skočily blízko sprch, byly rozpité, a taky jsem z jednoho musela jemně odstranit dlouhý blondatý vlas.

Meabh měla tmavohnědý mikádo a já divokou hřívu hnědých kudrn, který nedokázal zkrotit žádný kondicionér ani kadeřník, takže jsem je musela nosit stažený dozadu, abych vůbec viděla.

Takže tohle byl vlas ze sprchy. Otřásla jsem se.

„Dobře, tak co... hodiny hry na cello?“

„Ne, ty nemůžu zrušit.“

„Ale musíš kvůli tomu cvičit dvě a půl hodiny denně?“

„Jo.“

„Co takhle dvě hodiny? No tak, není náhodou i devadesát minut až moc?“ utahovala jsem si z ní.

„Některé studie uvádějí, že dvě hodiny stačí, aby se zamezilo reverzi, ale já jsem si to pečlivě rozplánovala a rozdělila čas mezi stupnice, etudy a skladby. Nemůžu ten výzkum pokládat za empirický, chápeš?“

Ničemu z toho jsem nerozuměla. Ale usoudila jsem, že s tím violoncellem nepohneme.

„A co tyhle lekce tady, o co jde?“ Všimla jsem si žlutě vybarveného devadesátiminutového bloku v pondělí, středu a pátek.

Zamračila se. „Jóga.“

„A jo, no jasně, nakonec vypadáš na ten typ.“

„K tomu mě přinutila máma. Říká, že se potřebuju uvolnit.“

„Jestli chce, abys relaxovala, možná ti to měla zahrnout do rozvrhu.“

„Kdybych si to dala do rozvrhu, skončilo by to tak, že bych během toho času jenom myslela na věci, které musím stihnout. Což má k relaxaci na míle daleko.“

„No, tak jsi alespoň super ohebná.“

„Sotva se dotknu palců u nohou,“ zavrčela. „Instruktorka říká, že nemůžu mít ,ohebné tělo, dokud nebudu mít ohebného ducha‘. Snažila jsem se jí vysvětlit, že takhle šlachy nefungují.“

„Jak dlouho už to děláš?“

„Od loňských zkoušek, kdy mi vypadaly všechny řasy.“

„Uf... a to se pořád nedokážeš dotknout palců?“

Předvedla mi to. Skoro, skoro se tam dostala, ale vypadala u toho výjimečně nemotorně.

„Tvoje instruktorka má možná pravdu, nemyslíš?“

„Máma mi nedovolí nechat jógy,“ našpulila rty.

Kdyby mojí dceři vypadaly kvůli zkouškám řasy, nejspíš bych jí každé ráno nadrtila do cereálií prášky, ale v naší rodině máme

tendence použít k dosažení cílů chemickou cestu, kdykoli je to možné.

„Co je tohle?“ Všechno měla napsané ve zkratkách a iniciálách.

„Posilovna.“

„Ale už chodíš na jógu!“ namítla jsem.

„Posilovna slouží k tomu, abych zlepšila sílu a rychlost. Kvůli camogie.“

Zvedla jsem oči v sloup. Teď už alespoň bylo jasné, proč Meabh soustavně poráží Holly v kapitánském souboji.

„Tohle je polská četba,“ pokračovala Meabh a ukázala do rozvrhu. „Tohle současné události. Co je? Musím číst o tom, co se děje, jestli mám vstoupit do politiky. Tohle je sprchování.“

„Ty si plánuješ do rozvrhu i *sprchy*?“

Pokrčila rameny. „Mám toho moc. To je právě ten problém.“

„Já vím, ale tohle je náš přechodový rok. Čeká se, že to bude lážo plážo.“

Přechodový rok je na irském vzdělávacím systému to nejlepší. Nejdřív chodíte tři roky na nižší střední, kterou zakončíte závěrečnými zkouškami, pak máte přechodový rok, v němž se máte ‚osobně rozvíjet‘, a pak vás čekají dva roky tvrdého studia a přípravy na maturitu. Když dospělí vzpomínají na maturitní ročník, vždycky mají v očích výraz štvance, jako by prošli peklem, které si neumíte ani představit, takže to nejmenší, co pro nás můžou udělat, je věnovat nám rok slastného flákání.

„Přechodový ročník je skvělá příležitost doplnit si soubor schopností a dovedností a s náskokem začít sbírat mimoškolní aktivity do přihlášky na univerzitu.“

Roztrásl se jí ret a oči se jí zalily slzami. Pevně si k nim přitiskla pěsti.

„Dobře, dobře, takhle jsi nejspíš přišla o řasy,“ popadla jsem ji za zápěstí a odtáhla je.

Meabh byla vždycky tornádo, ale tak nějak jsem předpokládala, že to má v povaze a že se jí to líbí. Ale teď jsem si o ni

začala dělat trochu starosti. Zároveň jsem se pokoušela v duchu odhadnout, kolik všechny ty lekce a instruktoři asi stojí. Vydělávají ředitelé tolik peněz? Nebo to byla její máma, kdo měl tolik nahrabáno? Neměla jsem ponětí, kolik si účtuje učitel na cello a ani kolik stojí lekce jógy. Ale byla jsem si jistá, že na YouTube je jóga zdarma.

„Jsou dvě možnosti,“ promnula jsem si bradu. „Můžeme ti zlomit buď zápěstí, *nebo* kotník.“

Čekala jsem, že se začne smát. Nezačala, a tak jsem pokračovala. „Pokud chceš znát můj názor, zápěstí ti získá mnohem víc času. Žádné cello, domácí úkoly ani jóga!“

Přestala brečet a popotáhla nudli, která jí tekla z nosu. „Máš pravdu.“

Nakrčila jsem nos. Ubrečená Meabh byla nechutná. „Co?“

„Teda, ne s tím zápěstím, to je k smíchu. Nemůžu si zlomit zápěstí.“

„No fajn. Už jsem se vážně bála, žes na chvíli úplně ztratila roz—“

„Ale kotník, to by rozhodně šlo. Tak budu moct vynechat tělocvik, to jsou dvě dvouhodinovky týdně, a se všemi leklemi jógy a posilovnou...“ Už ani nemluvila ke mně. Básnila o volném čase, který bude moct naplnit další prací.

„Ééé... dělala jsem si srandu, chápeš?“ pospíšila jsem si. Všimla jsem si, že se tváří smrtelně vážně, a trochu mě to vyděsilo. Nebyla jsem si jistá, jestli o ni mám starost, nebo jenom nechci skončit v maléru a vysvětlovat, jak to celý byl můj nápad, ale ve skutečnosti jsem to tak vůbec nemyslela.

Znovu na mě zaostřila. „Ne, jsi geniální. Tohle je jediné řešení.“

„Mohla by sis promluvit s rodiči,“ navrhla jsem chabě. Na jejím místě bych si s nima taky nepromluvila, ale až pitomě mi lichotilo, že mě označila za geniální. Řekl mi takhle vůbec někdy někdo? Měla jsem pocit, že kdyby se to stalo, určitě bych si to pamatovala.

Poprvý za celou dobu se zasmála nahlas. Možná poprvý za celý svůj život. Pokoušela jsem se vzpomenout si, jestli jsem ji už někdy slyšela se smát.

„Ale jak na to?“ mumlala. „To je, oč tu běží.“

Začala přecházet po místnosti, až nakonec vyšla ven na hlavní chodbu. Následovala jsem ji.

„Mohly bychom si půjčit kladivo z dílen.“ Radši jsem rychle sklapla. Nejspíš by byla schopná to udělat. „Teda, ne. Meabh. Vážně.“

Nevšimala si mě a rozhlédla se kolem. Pak vyběhla po schodech a zastavila se nahoře. Já jsem zůstala dole.

„Jeden, dva, tři... sedmnáct, osmnáct, devatenáct.“

„Meabh, ne.“

„Tohle mě vážně štve,“ prohlásila. „Devatenáct. Proč devatenáct? Který rozumný architekt vyprojektuje schodiště s tak divným počtem schodů?“

„Meabh, nemůžeš se skutálet ze schodů.“

Sejřala ruce, jako by se chystala skočit šipku do bazénu, pak o pár kroků ustoupila a cvičně se rozběhla. Dokonce se ke mně otočila zády a nebezpečně se na vrchním stupni zapotácela.

„Meabh, takhle si tak akorát rozmlátíš lebku. To nemůžeš udělat.“

„Nemůžu,“ přisvědčila. „Můj mozek to odmítá. Víš, proč se člověk nedokáže schválně utopit? Tělesné instinkty nám nedovolí záměrně vdechnout vodu nebo zůstat pod hladinou, jakmile začne v krvi převládat oxid uhličitý.“

„Jak to víš?“ Žasla jsem, že i když uvažuje o záměrném zranění, pořád si najde čas, aby se předváděla se svými vědomostma.

„Já vím všechno,“ odpověděla nepřítomně.

„Pojď dolů a vymyslíme něco jiného.“

„Ty pojď nahoru.“

„Ty pojď dolů.“

„Ty pojď nahoru.“

„Ne.“

„Jo.“

„Ty jsi ale rozkazovačná,“ vzdala jsem to. Nezdálo se mi moudrý dohadovat se s někým, kdo stojí doslova nad propastí.

„Myslím si, že bys měla tátu požádat, jestli bys mohla v tomhle pololetí vyměnit cello za ty záležitosti kolem voleb, to zelené cosi a tu věc s přihláškami.“

„Ale ne. To nepůjde. Nesmí se dozvědět, že mám potíže. Nikdo to nesmí vědět. Ne. Potřebuju, abys do mě strčila.“ Řekla to tak nenuceně, jako by to bylo evidentní řešení. Asi jsem se počítala jako ‚nikdo‘.

Přešlápla z nohy na nohu a nachystala se, jako by předpokládala, že ji opravdu prostě jen tak shodím dolů. Napadlo mě, že na tohle bychom ve skutečnosti potřebovaly Holly. Jasně, Meabh mi šla na nervy, ale ne natolik, abych ji opravdu chtěla zmrzačit. Ačkoli Holly by svou úhlavní protivnici nestrčila ze schodů, kdyby měla podezření, že to Meabh poslouží.

„Já to *neudělám*. Uхни mi z cesty.“

„Ne-e.“ Rozpřáhla ruce a zablokovala mě.

„Nebude to fungovat, takže já se prostě půjdu zase dívat na mobilu na Netflix,“ ukázala jsem nahoru na galerii. „Nemůžeš tady takhle stát navěky. A slečna Devlinová se po tobě brzy začne shánět.“

Chvilku to vypadalo, že se bude hádat dál. A pak se najednou celá jakoby zhroutila. Svěsila ramena, hlava jí spadla dopředu a podlomila se jí kolena. Z očí jí vytryskly tiché slzy. Kde se v jednom člověku bere tolik slz?

„Prosím,“ hlesla. Popadla mě za svetr a přitáhla si mě tak blízko, až jsem cítila její dech. Pořád voněl po peprmintu, jak si ráno čistila zuby. Pro Meabh neexistovalo žádné ranní kafe. Nejspíš měla za to, že káva je přestupní stanicí ke kokainu.

„Vím, že si nejspíš myslíš, že jsem se zbláznila, ale tohle je jediný způsob, jak můžu získat tolik potřebný čas. Splatím ti to. Jakkoli budeš chtít. Budu tě po zbytek roku doučovat!“